

der for Øjeblikket bestaar i Kommunen, uden at forgrube noget som helst med Hensyn til en mere omfattende Ordning i Fremtiden.

P. G. C. Jensen: Styrelsen af de kommunale Anliggender i Frederiksberg sker nu i Hensyn til en Lov af 29de December 1857, der skalder sig „Midlertidig Lov angaaende Frederiksberg Sogns økonomiske Styrelse“. Det har altsaa været en Midlertidighed af ikke ganske kort Varighed. Til denne Lov hentyde sig forskellige senere Bestemmelser, deriblandt Lov af 23de December 1861 om de kommunale Valg i 5 Handelspladser, hvortil Frederiksberg hører. Ved den sidstnævnte Lov blev det bestemt, at Antallet af Medlemmer af Kommunalbestyrelserne i Handelspladserne skulde være indtil 9 efter Ministeriets Bestemmelse, og ved en senere fra Ministeriet udgaaet Anordning er det netop bestemt, at Antallet af Frederiksberg kommunale Bestyrelses Medlemmer skal være 9. Med dette Antal Medlemmer har Frederiksberg kommunale Bestyrelse altsaa bestaaet siden den Tid. Der har jo, som den ærede Minister ogsaa bemærkede, flere Gange været Leilighed til at drøfte Spørgsmaalet om Frederiksberg kommunale Styrelse, altsaa om en Omordning af Forholdene der. Fra 1857, da den midlertidige Lov blev given, indtil nu, er Frederiksberg jo vokset til at være en By, der er større end nogen af Provins-købstæderne, og dens Forhold have udbilket sig saa betydeligt, at der vel var Anledning til at overveje, om Styrelsen af disse Anliggender ikke burde foregaa paa en anden Maade end hidtil. Loven af 1857 er nemlig indrettet efter de Forhold, der fandt Sted i Købstæderne efter Anordningen af 1837, altsaa for den nugældende Kommunallov af 1868 for Købstæderne traadte i Kraft. Frederiksbergs kommunale Styrelse sker altsaa overensstemmende med Regler, som i 1868 bleve affastede for Landets Købstæder. Det er derfor let forstaaeligt, at det maa være en forældet Indretning, man har. Princippet i Anordningen af 1837 var dette, at der skulde være en Magistrat eller Byfoged i Købstaden, som i Forening med udvalgte delegerede bestyrede Kommunens Anliggender; men det var to ganske selvstændige Wædigheder, og intet kunde foretages, uden at Magistraten var enig med de delegerede Borgere, med Borgerrepræsentationen. Menigheden mellem dem blev saa naturligvis afgjort af en højere Instans. Ved Loven af 1868 blev Forholdet ganske anderledes. Ved den blev Magistratens Særstilling affattet, Borgmesteren blev Medlem af og Formand for Byraadet, selvfølgelig ogsaa stemmeberettiget

Medlem, men ikke som tidligere en selvstændig Korporation, om jeg saa maa sige, ved Siden af de valgte Medlemmer. Det er de to Systemer, der have været brugte i Købstæderne i det sidste Aarhundrede. Her i Kjøbenhavn er Forholdet, som bekendt, helt anderledes; her har man en tredje Ordning, idet de valgte Medlemmer af den kommunale Repræsentation vælge Borgmesteren, hvis Valg stadfæstes af Kongen. Jeg antager nu, at man under alle Omstændigheder maa være enig om, at den Ordning, som man i 1868 fandt rigtig for Købstæderne, ogsaa maa være jaare naturlig for Frederiksberg; men hvilken Ordning man nu end vil vælge, saa maa man i alt Fald søge at komme bort fra det nugældende, gamle, forældede System. Man maa søge at komme ind paa at faa en virkelig Borgmester, rimeligvis en af Regeringen valgt og statsløst; men jeg skal her ganske henstille, hvorledes den Ordning skulde være. Jeg bemærker blot, at dersom man vil udrette noget til Gavn for Frederiksberg Kommunalbestyrelse, saa maa man gaa ind paa en fuldstændig Omorganisation, og saa har det aldeles ingen Betydning at komme med et Forslag om at forøge Kommunalrepræsentationens Medlemsantal. Det er en Foranstaltning, med Hensyn til hvilken jeg er lige glad, om jeg saa maa sige, om der bliver nogle flere eller færre. Det er for mig en ganske ligegyldig Ting. Jeg betragter det som en overfladisk Lovgivning, at ville forøge Antallet af Medlemmerne uden at komme ind paa, hvad der egentlig er Trang til, nemlig at finde nogen, som er i Stand til at tage Ansvaret paa sig for Udførelsen af de kommunale Anliggender. Alt andet, som man kan finde paa, har i Virkeligheden kun en rent underordnet Betydning. Spørgsmaalet om, hvorvidt man paa Frederiksberg behøver mere end 9 Medlemmer i Kommunalbestyrelsen, er en ren Skønssag. Man skulde tro, at det var Kommunalbestyrelsen selv, der ønskede Antallet forøget, fordi den var overbeholdt, fordi dens Medlemmer havde for meget at gøre, men det tror jeg ikke er Tilfældet. Jeg ved, at Kommunalbestyrelsens Medlemmer, i alt Fald de fleste, stille sig paa samme Standpunkt som jeg: Vi kunne godt bruge nogle flere Medlemmer, vi kunne ogsaa undvære dem, det er en temmelig ligegyldig Sag; skulde Antallet forøges, se vi ikke, at der er nogen Grund til netop at gaa til Tallet 19. Hvorfor man netop skal fastslaa 19, vil staa som en Gaade. Det er imidlertid en Ting, som man nok kunde blive enig om, og jeg antager heller ikke, at Forslagsstillerne lægge nogen særlig Vægt paa,